

Sygn. akt: III U 289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2014r. w O.

sprawy z odwołania M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 04.03.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku,
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 18.03.2014r. M. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 04.03.2014r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, że z uwagi na ciągle bóle głowy, padaczkę, bóle kręgosłupa jest niezdolny do pracy, dotychczas pobierał rentę, obecnie została mu ona wstrzymana. Wniósł o przyznanie renty.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że M. K. do 31.12.2013r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z upływem okresu, na jaki zostało przyznane świadczenie, ubezpieczony w dniu 25.11.2013r. zwrócił się do ZUS z kolejnym wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku jego rozpoznawania Lekarz orzecznik ZUS w dniu 19.12.2013r. orzekł, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującego także Komisja Lekarska ZUS II

Oddział w W. w orzeczeniu z dnia 20.02.2014r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy. Zdaniem organu rentowego wobec powyższych okoliczności decyzją z dnia 04.03.2014r. prawidłowo odmówiono odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z akt rentowych wynika, że decyzją z dnia 22.03.1996r. M. K. przyznano prawo do renty inwalidzkiej wg III grupy w oparciu o przepisy ustawy o zaopatrzeniu pracowników i ich rodzin.

Decyzją z dnia 09.03.1998r. przyznano mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 01.03.1998r. do 31.03.2001r. a następnie decyzją z dnia 21.03.2002r. rentę na okres od 01.04.2001r. do 31.03.2002r. Odwołujący następnie pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która była mu przyznawana od 01.07.2002r. do 31.12.2013r.

W związku z upływem okresu, na jaki zostało przyznane świadczenie, w dniu 25.11.2014r. M. K. zwrócił się do ZUS z wnioskiem o ponowne przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku rozpoznawania tego wniosku Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19.12.2013r. stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującego także Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. w orzeczeniu z dnia 20.02.2014r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy. W konsekwencji zaskarżoną decyzją z dnia 04.03.2014r. odmówiono mu prawa do tego świadczenia.

W ocenie Sądu odwołanie M. K. od w/w decyzji ZUS jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powołanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów należy uznać, że skuteczność odwołania M. K. zależała od ustalenia, czy od 01.01.2014r. jest on chociażby częściowo niezdolny do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, psychologii, neurologii i diabetologii.

Sąd miał bowiem na uwadze, że w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2010r., IUK 204/09, LEX nr 577813, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27.02.2014r., IIIAUa 716/13, LEX nr 1444861).

W opinii nadesłanej w dniu 27.10.2014r. biegli psychiatra, psycholog, neurolog i diabetolog rozpoznali u odwołującego: padaczkę napadów wtórnie uogólniających się, guz przysadki mózgowej, ubytki w polu widzenia oka prawego, cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze, chorobę zwyrodnieniową stawów i kręgosłupa, hiperlipidemię mieszaną i otyłość.

Biegli wskazali, że ich zdaniem w/w schorzenia i stopień ich zaawansowania czynią odwołującego nadal częściowo niezdolnym do pracy na okres 2 lat od stycznia 2014r. do grudnia 2015r.

W uzasadnieniu biegli, opierając się na badaniu przedmiotowym i wynikach badań, w tym złożonych przed Sądem, podnieśli, że napady padaczki występują u odwołującego kilka razy w miesiącu, odwołujący ma też stwierdzony guz przysadki mózgowej - prolaktynoma, obecność guza może powodować działanie miejscowe w postaci ucisku na skrzyżowanie wzrokowe i zaburzenia widzenia, co już występuje, nadto może powodować objawy niedoboru sekrecji innych hormonów w następstwie zajęcia masą guza zdrowej części przysadki mózgowej. Mogą też występować inne objawy hyperprolaktynemii wynikające z zajęcia lejka przysadki, bóle głowy czy moczówka prosta. Biegli dodali iż odwołujący choruje również na cukrzycę i nadciśnienie tętnicze niewyrównane, mimo przyjmowania kilku leków obniżających ciśnienie tętnicze. W ocenie biegłych schorzenia te upośledzają zdolność do pracy. Na zdolność tę nie wpływa natomiast zwyrodnienie kręgosłupa.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń, przy czym organ rentowy wyraźnie wskazał to w piśmie datowanym na 21.11.2014r.

Także w ocenie Sądu opinia ta może stanowić podstawę rozstrzygnięcia a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi dostateczną podstawę do oceny, czy M. K. spełnia przesłanki do przyznania mu prawa do renty.

Wskazać trzeba, że M. K. do 31.12.2013r. pobierał rentę, przy czym z akt rentowych wynika, iż była mu ona przyznawana z uwagi na te same schorzenia, które rozpoznali biegli sporządzający opinię w niniejszej sprawie. Przedmiotem sporu było zaś to, czy począwszy od 01.01.2014r. jest on nadal niezdolny do pracy. Odwołujący musiał więc wykazać, że jego stan zdrowia w stosunku do stanu sprzed stycznia 2014r. nie uległ poprawie, a w ocenie Sądu wykazał powyższe.

Z opinii w/w biegłych wynika jednoznacznie, że stan zdrowia odwołującego nie uległ poprawie. Wniosek taki uzasadniają wyniki badania przedmiotowego i wyniki złożonych badań, w tym nowych badań neurologicznych, złożonych przed Sądem, na które powołują się biegli w opinii. Istotne znaczenie ma zwłaszcza wynik badania elektroencefalograficznego z 31.03.2014r., w którym stwierdzono zapis nieprawidłowy, ze zmianami uogólnionymi i zlokalizowanymi z tendencją do napadowości. Biegli zwrócili również uwagę na częste napady padaczki. Opinia biegłych jest spójna i logicznie uzasadniona i jako taka może stanowić podstawę orzeczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres orzeczony w opinii w/w biegłych, tj. od dnia 1.01.2014r. do 31.12.2015r.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie niezdolności do pracy M. K. i okresu trwania tej niezdolności. Dopiero postępowanie sądowe pozwoliło na ustalenie stanu zdrowia badanego, przy czym biegli orzekając częściową niezdolność do pracy odwołującego wzięli pod uwagę także nową dokumentację

medyczną, złożoną dopiero przed Sądem, tj. wyniki badań neurologicznych z marca 2014r. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do pracy odwołującego w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.